

Sygn. akt: XU-429/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 28 stycznia 2014r. we W.

sprawy z odwołania **B. W.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 15 maja 2013r. znak: (...)

w sprawie **B. W.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o świadczenie rehabilitacyjne

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. decyzją z 15 maja 2013r. odmówił ubezpieczonej B. W. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu braku niezdolności do pracy i braku okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do tego świadczenia. Zdaniem strony pozwanej wnioskodawczynie nie przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego wobec orzeczenia komisji lekarskiej ZUS, która uznała, że wnioskodawczynie po wyczerpaniu zasiłków chorobowych nie jest niezdolna do pracy.

We wniesionym od tej decyzji odwołaniu wnioskodawczynie wносиła o jej zmianę i przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, gdyż stan jej zdrowia nie pozwala na kontynuowanie dotychczasowej pracy.

Strona pozwana w udzielonej odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie jako niezasadne.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie B. W., prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie handlu nieruchomościami, w okresie od dnia 30 sierpnia 2012r. do 27 lutego 2013r. wykorzystwała 182 dniowy okres zasiłkowy. W dniu 06 marca 2013r. wnioskodawczynie wystąpiła do Oddziału ZUS we W. z wnioskiem o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Została skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 02 kwietnia 2013r., orzekł, że wnioskodawczynie nie jest niezdolna do pracy i brak jest podstaw do przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Z wydanym orzeczeniem wnioskodawczynie nie zgodziła się i wniosła sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, która na posiedzeniu w dniu 06 maja 2013r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS.

Decyzją z dnia 15 maja 2013r. strona pozwana odmówiła wnioskodawczyni prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Dowód: dokumentacja orzecznicza ZUS.

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2013r., Sąd na zasadzie art.468 § 1 i § 2 pkt 4 i § 4 kpc podjął czynności wyjaśniające przez zasięgnięcie opinii biegłych sądowych chirurga ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczyni może zostać uznana nadal od dnia 28 lutego 2013r. za niezdolną do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokują odzyskanie zdolności do pracy, a także jeżeli wnioskodawczyni jest nadal niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokują odzyskanie zdolności do pracy, do kiedy wnioskodawczyni może mieć prawo do świadczenia rehabilitacyjnego licząc od dnia 28 lutego 2013r. na okres nie dłużej niż 12 miesięcy.

W wydanej w dniu 14 października 2013r. opinii biegli sądowi chirurg ortopeda i neurolog rozpoznali u wnioskodawczyni min. zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa, zespół bólowy kręgosłupa w wywiadzie. Na tej podstawie biegli orzekli, że wnioskodawczyni po dniu 28 lutego 2013r. nie jest niezdolna do pracy. Zdaniem biegłych sądowych wnioskodawczyni ma zachowaną ruchomość kręgosłupa i brak jest obiektywnych objawów zespołu bólowo – korzeniowego. Zdaniem biegłych stopień nasilenia objawów bólowych nie uzasadnia orzeczenia niezdolności do pracy wykonywanej przez wnioskodawczynię.

Dowód : opina biegłych sądowych z dnia 14.10.2013r. – k. 14 as.

Z treścią wydanej opinii biegłych sądowych chirurga ortopedy i neurologa nie zgodziła się wnioskodawczyni i wniosła do niej zastrzeżenia. Jej zdaniem stan jej zdrowia nie pozwalał jej na podjęcie pracy, a nadto w dniach od 26 stycznia 2014r. przebywała w szpitalu po kolejnym ataku bólu.

Strony pozwana nie składała zastrzeżeń do wydanej opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.18 ustawy z 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – Dz. U. z 2010r. Nr 77, poz.512 ze zm. świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu który, po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczyni może po dniu 28 lutego 2013r. być uznana za niezdolną do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokują odzyskanie zdolności do pracy została wydana w sprawie opinia przez biegłych sądowych: chirurga ortopedy i neurologa. Biegli sądowi potwierdził fakt odzyskania przez wnioskodawczynię zdolności do pracy, po wykorzystaniu 182 dniowego okresu zasiłkowego. Opinia biegłych sądowych zasługuje na przymiot wiarygodności. Opinia ta została sporządzona w sposób obiektywny, rzetelny i pełny, a jej wydanie zostało poprzedzone wnikliwym zapoznaniem się z dokumentacją medyczną, zebraniem wywiadu oraz bezpośrednim badaniem wnioskodawczyni. Zdaniem Sądu opinia jest pełna, uwzględnia wszystkie istniejące schorzenia oraz stopień ich nasilenia u wnioskodawczyni.

Dowód z opinii biegłego podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Nie są miarodajne dla oceny tego dowodu niekonkurencyjne z nim oceny świadków i uczestników postępowania, co do faktów będących przedmiotem opinii (zob. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00,

niepubl.). W przedmiotowej opinii biegli sądowi odpowiedzieli na wszystkie postawione przez Sąd pytania. Swoje stanowisko poparli wnikliwą analizą dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonym badaniem powódki.

Zdaniem Sądu opinia jest pełna, uwzględnia wszystkie istniejące schorzenia oraz stopień ich nasilenia u wnioskodawczynie. Sąd w pełni podziela stanowisko zajęte w opinii przez biegłych.

Odnosząc się do wniesionych przez wnioskodawczynię zastrzeżeń Sąd zauważa, iż nie zawierały one uwag merytorycznych, a odnosiły się jedynie do przeprowadzonych badań. Okoliczność iż wnioskodawczynie w styczniu 2014r. była ponownie hospitalizowana przez jeden dzień nie stoi w sprzeczności z treścią wydanej w sprawie opinii. Biegli sądowi ocenili bowiem stan zdrowia wnioskodawczynie na dzień 28 lutego 2013r. a w tym okresie wnioskodawczynie była zdolna do pracy. Krótkoterminowe zachorowania wnioskodawczynie winna leczyć w ramach czasowej niezdolności do pracy.

Zdaniem Sądu wnioskodawczynie po wyczerpaniu 182 dniowego okresu zasiłkowego odzyskała zdolność do pracy. Wnioskodawczynie nie przysługuje więc, prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 Kpc, Sąd orzekł jak w sentencji.